

Campsentelles, 15
2012

CENTRE D'ESTUDIS SANTFOSTENCS
AMICS DE CABANYES

Apunts d'un caçador (I)

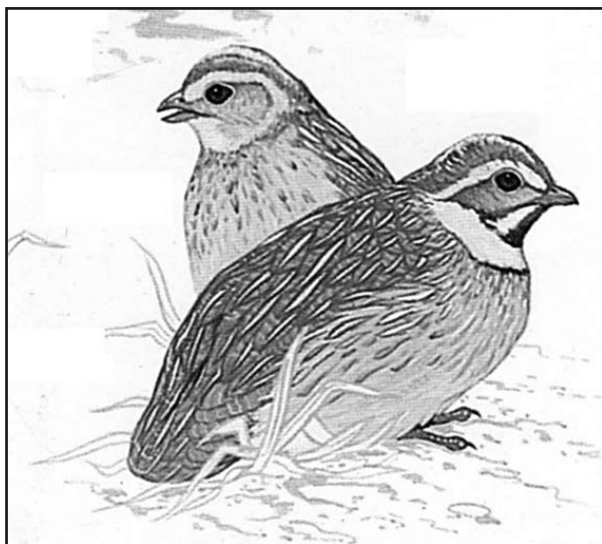
JAUME TORRENTS SUÑOL¹

Als anys 40 del segle XX, que és quan jo començo a tenir memòria i vaig començar a córrer darrere del meu pare, tant si feia calor com si feia fred, si el dia era sec o era humit, no volia quedar-me al llit i el dia abans de la cacera ja estava somiant amb ella i tota la nit estava amb un ull tancat i un altre obert perquè el meu pare no s'oblidés de cridar-me. Generalment es començava a caçar el dia 15 d'agost amb l'obertura de l'anomenada mitja veda en la qual estava permesa la caça de la guatlla, la tórtora i el tudó, entre altres ocells perjudicials com la garsa, etc.

La guatlla

La guatlla havia estat força abundant entre nosaltres a la comarca del Vallès Oriental, especialment als camps de regadiu de les vores del Besòs, on arribava a finals d'abril. [...] S'alimenta de blat i petites llavors que troba als camps i als rostolls. A Sant Fost el seu hàbitat principal eren les vinyes

(1) Tots els articles de Jaume Torrents publicats a *Campsentelles* han estat traduïts al català, ja que originàriament estaven escrits en castellà.

*La guatlla era un dels ocells més abundants
al nostre terme municipal.*

i si aquestes estaven mal cuidades i plenes d'herba, molt millor. Aquí al poble no hi havia gran afició a aquesta caça, més aviat si es caçava alguna era com a complement o perquè al caçar una altra espècie, la guatlla es posava a l'abast. Tot això ja ha acabat: no queden vinyes ni camps, tot ha estat envaït pel ciment i l'asfalt, i els mètodes de conreu moderns emprats en la poca superfície cultivable no deixen lloc per a aquesta petita au, somni de caçadors i delícia de gurmets per l'exquisedesa de la seva carn. Les que serveixen actualment als restaurants han estat criades a les granges, on es reproduïxen molt bé i ràpidament.

La tórtora

És de la família dels colúmbids. Com la guatlla, és una au migratòria que fuig de les calors estivals d'Àfrica. Cap a mitja primavera comença a arribar a Espanya en grans bandades i es concentra a les províncies de

Cadis, Huelva i Sevilla per a després escampar-se per Espanya i la resta d'Europa. La tórtora és una au molt esvelta, una mica més petita que el colom, rapidíssima en el seu vol, amb un plomatge d'indubtable bellesa. Abans de deixar-se caure sobre un camp o a la ribera de l'aigua s'atura a les branques d'un arbre proper, que gairebé sempre és una noguera, un perer solitari, un pi o un xop que tant abunden, encara que ara no tant, als marges dels nostres camps. Alguns d'aquests arbres són veritablement privilegiats i acullen al llarg d'un dia, dotzenes de tórtoras. Abans de llançar-se al terra estan uns moments vigilant, buscant un possible perill. La tórtora és un animal força caut i el seu recel augmenta considerablement en temps de caça. Els primers trets són per a ella un senyal d'alerta i al cap de dos o tres dies ja resulta pràcticament impossible acostar-s'hi.

El tudó

És parent pròxim del colomí domèstic, però mentre que aquesta estima la companyia de l'home i pobla les nostres ciutats, el tudó fuig el més lluny possible. Cria al llarg d'una franja molt ampla que va de nord a sud, i que divideix el gran continent euroasiàtic. En arribar l'hivern es reuneix al centre d'Europa i d'allí emigra a la zona meridional: Espanya, Itàlia i els Balcans. [...]

El tudó va començar a quedar-se al poble en els anys cinquanta del segle passat (segle XX); abans passaven en grans estols i sempre a gran alçada, fora de l'abast de les perdigonades. En canvi, a la part de Caldes de Montbui, el Montseny i Sant Celoni ja n'hi havia tot l'any. El primer que jo vaig caçar va ser a Lliçà d'Amunt, a la finca de Can Mas, on estava de masover el meu cosí Anton Olivé Suñé. El tudó és més gran que un colom domèstic, peça de caça molt cobejada pels caçadors, gairebé tant com la perdiu; la seva carn quan és jove s'assembla molt a la del colomí i és molt saborosa. Quan és vell es fa molt dura, llavors es fa un bon brou, però la carn és molt dura i fibrosa. Fa niu als arbres; generalment té dues cries a cada niuada; s'alimenta de tota classe de gra i aglans. A la primavera i a l'estiu menja als camps de Mollet, Santa Perpètua, Marto-

Les vinyes que toquen al bosc eren un dels llocs més freqüentats a Sant Fost per les guatilles i els conills. (Foto: Ferran Pérez)

relles, etc. i a mig matí puja al bosc per beure a les fonts i descansar. A la tarda repeteix el mateix viatge, anant a passar la nit al punt més espès del bosc i als arbres més frondosos, com són els pins i les alzines. Quan va a beure sempre es posa en una branca d'un arbre proper a l'aigua abans de baixar a beure, inspeccionant per si hi ha cap perill. És molt recelós, al contrari de quan està bevent, que no s'assabenta de res.

Abans d'haver-hi el vedat i la nova llei de caça del 4 d'abril de 1970, es mataren moltíssims tudons abans de començar la temporada de cacera. Als abeuradors era un tret molt fàcil, ja que era a animal parat i generalment a prop, ja que el camp de visió no podia ser molt ampli. T'havies d'estar molt quiet i ben camuflat amb branques verdes, el més natural possible, puix que si veien que alguna cosa estava canviada a l'abeurador o sospitava quelcom, arrencava a volar ràpidament. Generalment

se'ls disparava quan estaven a les branques dels arbres, abans de beure. Els cartutxos, generalment els més fluixos que es podien trobar i a més gairebé tots tiràvem amb escopetes molt velles de calibre 16, així no destrossàvem tant la peça com amb cartutxos forts, per la proximitat del tret. A més, com érem furtius, la majoria d'escopetes no estaven legalitzades de manera que les deixàvem amagades a la mateixa muntanya o a la vinya. Tampoc hi havia massa vigilància, només una mica la Guàrdia Civil, però tan sols si ensopegaven amb elfurtiu, no anava expressament a la caça del caçador.

La perdiu

És la reina de la caça a Espanya. La seva arrencada té bravura; el seu vol, bella; el seu tret, dificultat. És la perdiu vermella (*Alectoris rufa*) que no hem de confondre amb altres varietats de potes vermelles desconegudes a Espanya. La perdiu vermella es troba pràcticament a tota la Península. La femella pon de deu a vint ous i els petits segueixen a la mare fins que l'any següent senten la crida de l'amor. Per això, durant la temporada de cacera les perdius es troben gairebé sempre en bandades que van disminuint de nombre a mesura que els caçadors les van matant. A la fi de la temporada aquestes s'han reduït molts cops a grups de dos o tres perdius o a una sola. La perdiu no emigra. És estrany que deixi els paratges on ha nascut. Estimen la vida familiar. Dispersades i delmades els primers dies de caça, procuren reagrupar-se el més aviat possible. Però els trets i els buits que aquests han deixat a les seves files els ensenyen les astúcies i els trucs per sobreviure. A mesura que passen els dies la perdiu adquireix potència en el vol i experiència. Ha après el que pot esperar de l'home i es disposa a organitzar el seu servei de vigilància. El seu vol esdevé més ràpid, com una sageta, i esquiva els trets del caçador més expert. Som al lllindar de l'hivern i la caça de la perdiu esdevé una fatiga amb molt poques satisfaccions. Comença a refrescar i els camps perden l'ambient estival. Les fulles cauen de les branques, els pagesos segueixen per darrera vegada els prats, desapareixen els rostolls i l'arada prepara els camps per a una nova sembra.

Caça de perdiu amb reclam

Aquesta modalitat de caça no s'ha practicat mai al poble, no hi havia afició; almenys jo mai no ho havia sentit explicar al meu avi ni al meu pare. Als llocs que es practica, està permès caçar amb reclam de perdiu mascle però prohibit amb perdiu femella.

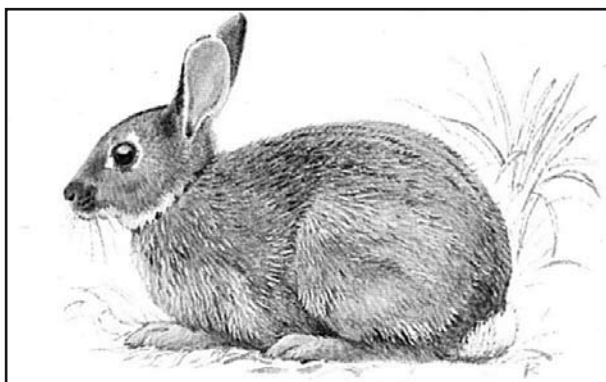
La becada

És una de les aus que gaudeix de major consideració entre els caçadors. I en veritat que se la mereix. La seva vida misteriosa per molts conceptes, la dificultat de trobar-la, el seu vol capritxós i l'exquisidesa de la seva carn, complauen tots els desitjos del caçador més exigent. Pot viatjar en petits grups, tot i que d'ordinari ho fa en parelles i fins i tot sola; els seus viatges són nocturns. Amb les primeres llums de l'alba s'atura al bosc, a les riberes dels llacs o dels rius on la terra humida li permet trobar amb el seu llarg bec els cucs que alberga el terra. [...]

Aquí a Sant Fost venien bastantes becades, sobretot els hiverns molt freds, aturant-se al bosc a prop dels torrents i al pla a les vores del Besòs. No hi havia caçadors que es dediquessin especialment a la seva caça, era tan sols un complement a la caça del conill, ja que els gossos de rastre eren els que les feien aixecar. Per suposat que donava més alegria caçar una becada que un conill; conills se'n caçaven molts i no era cap novetat. S'hi donava més importància fins i tot que a la perdiu. La temporada de la seva caça era la mateixa que per a la caça menor.

Conill

Pertanyent a la família dels lepòrids, el conill és originari de la zona mediterrània occidental tot i que actualment s'hagi difòs per tot el món. Des del 1952 la caça del conill va unida a la ment del tots els bons aficionats, i especialment dels més modestos, a un nom tràgic: la mixomatosi. Espanya, que des de temps dels romans tenia fama d'albergar una abundant població cunícola, va veure com aquesta desapareixia en pocs anys. Els símptomes són coneguts de la majoria i poden observar-se tant als

La caça del conill va ser la més practicada pels caçadors santfostencs fins al 1952, en què la mixomatosi els va fer pràcticament desaparèixer.

conills casolans com als salvatges: cap inflat, caminar lent, ceguesa, nafres sanguinolentes. Sembla que en l'actualitat s'ha arribat a una situació de precària normalitat. La plaga apareix i torna a desaparèixer a zones determinades, assolint-se algunes temporades de relativa bona campanya. Però l'increment en el nombre de llicències i la mixomatosi han impedit per sempre que tornem a l'abundor de conills dels anys cinquanta. [...] És la caça típica del caçador sense aires de grandesa, sense complicacions, que a vegades disposa de poc temps o de companys per organitzar una batuda en tota regla.

Aquí a Sant Fost la caça del conill era la més practicada; gairebé tots els caçadors es dedicaven a aquesta modalitat i els gossos era l'única que coneixien. Gossos de mostra o de ploma no se'n criaven; si n'hi havia cap era generalment dels estiuejants, que venien alguns dies a la caça de la perdiu. Els conills havien estat molt abundants; la major part del terreny del poble havia estat plantat de vinya i a la vinya se sembraven pèsols, lleties, cigrons i l'herba es criava més tendra. A la primavera, quan les vinyes broten, fan molt de mal als ceps en menjar-se els brots tendres. Si hi ha abundor de conills es converteixen en un flagell. També els horts i

els camps es conreaven tots, havent-hi molt menjar per a ells. Abans de l'any 1955 els boscos també es netejaven de malesa, afavorint la sortida de brots tendres que tant els agraden. Els conills estaven escampats per tot el terme del poble, però més abundantment als marges del bosc amb les vinyes i també dintre d'aquestes on es quedaven de dia, vora unes mates d'herba o uns sarments reptants de cep. Com perjudicava els conreus, alguns els caçaven amb llaços i trampes, també a l'estiu en una posta amb l'escopeta, cap al tard, quan sortia del bosc on havia passat el dia i es dirigia encara amb llum a menjar al camp o a la vinya; i al fer-se clar a l'inrevés, quan es retirava després d'una ronda nocturna. Se'n caçaven molts abans de començar la temporada de caça, però eren tan abundants que uns més o menys no es notaven. Els pagesos que no eren caçadors i trobaven una conillera amb petits dintre els mataven per defensar les seves collites.

Però tot va canviar a partir de 1952 quan va començar a estendre's la mixomatosi. Aquí no ho recordo bé, però em sembla que va trigar dos o tres anys més en arribar, però quan hi va aparèixer gairebé no en va deixar cap. En ser molt abundants, la pesta encara es va escampar més ràpidament encomanant-se-la els uns als altres. Això va provocar que molts caçadors pengessin les escopetes, especialment els de més edat, o els qui no estaven dominats per la passió de la caça. Els més joves ens vàrem dedicar a la perdiu que, amb tanta pressió, també va patir una gran minva de la seva població de la qual ni el conill ni la perdiu s'han recuperat. A això també ha contribuït l'abandonament de les vinyes i camps, els incendis forestals, la pressió humana i el canvi del mode de conreu a base d'herbicides i plagicides.

En aquests moments la caça aquí al poble està en un moment molt crític, per la proliferació de les urbanitzacions que van limitant el terreny apte per a caçar. L'únic que manté una mica l'afició són els continus alliberaments de perdus i conills criats en captivitat. Si no fos per aquest sistema, no crec que quedi cap exemplar autòcton del camp. Aquests alliberaments els realitzen els socis del vedat, ja que als terrenys, lliures d'aprofitament comú, no queda res perquè un caçador pugui disparar la seva arma, almenys en aquests paratges tan propers a les grans ciutats o tan densament poblats.

Llebre

La llebre és ciutadana del món, però la forma i el color difereixen amb el clima. Es troba estesa per tot Europa, des de Lapònia, d'on el mantell pren el color blanc de la neu, enmig de la qual viu, fins als litorals meridionals d'Espanya, Itàlia i Grècia. És comú a Àsia i abunda a l'Àfrica, principalment a Argèlia i al Marroc. Per altra banda, com ocorre amb tots els animals, el seu físic és susceptible de mostrar modificacions fins i tot petites, segons el terreny que habiti. A Espanya existeixen tres varietats perfectament diferenciades: una al nord, des de Catalunya fins a Santander; una altra a Galícia i Astúries; i la tercera a la resta de la Península.

El nostre poble mai no ha estat un terreny de llebres, almenys d'ençà que jo tinc memòria ni el meu avi ni el meu pare m'havien parlat d'elles com a caça als nostres boscos. L'única que jo vaig veure córrer a Sant Fost va ser fa uns 50 anys al camí de Can Torrens Vell; al cap de pocs dies la va abatre un caçador de la colla de Cal Gaig, a la finca de Mas Llombart, prop de la Font del Porró. En sé exactament el lloc perquè jo formava part d'aquesta colla. Des d'aleshores no he tingut coneixement que se n'hagi caçat cap altra més al terme de Sant Fost.

Becadell

El becadell (*Capella gallinago*) és el rei dels terrenys pantanosos. El plom que fulmina aquesta veritable sageta dels cels confereix a qui la dispara merescut prestigi. Un rostit de becadell és un plat de bon gust. Aquest ocell només venia a l'hivern i en poca quantitat ja que no és de bosc. On abundava més era al camps i séquies del pla i a les ribes del Besòs. A Sant Fost hi havia pocs aficionats a la caça d'aquesta petita au, però tampoc anàvem mai a caçar al terme de Mollet o al camps de regadiu de Martorelles.

Tords i grives

Tords i grives estan mancats de grans diferències des del punt de vista cinegètic, a part del fet que els noms es confonen d'una regió a una altra. El tord arriba a nosaltres a la tardor i és un bron previsor de la fi

El riu Besòs al seu pas per Martorelles i Sant Fost. Anys enrere només en èpoques de fred molt intens es podien veure i caçar ànecs al pla del Besòs, tal com va passar l'hivern de 1956-1957. (Foto: Ferran Pérez)

de les calors i de l'aparició dels primers freds. Arriba en grans bandades i es llança sobre les oliveres i sobre les restes de la verema. És el malson dels agricultors.

La caça organitzada del tord es practica poc, tot i que cada vegada va adquirint major auge, potser a causa de l'escassetat d'altres espècies de major grandària. El seu únic inconvenient és la poca carn, perquè, pel que fa a altres qualitats, no té res a envejar a les peces més acreditades de la nostra fauna. La seva carn és exquisida, producte d'una alimentació que inclou principalment raïm, olives i cireres d'arboç. Un enfilall de tords rostits és un bon aperitiu.

Quan jo vaig començar a caçar, els caçadors d'edat que ens estaven ensenyant o aconsellant als més joves, ens deien que no pagava la pena gastar un cartutx per a un tord. Si algun cop teníem la temptació de matar-ne un, ens esbroncaven, ja que eren massa valuosos els cartutxos per malbaratar-los amb alguna cosa que no fos un conill o una perdiu.

Merla

La merla pertany també a la família dels tords, però el seu plomatge és negre: negríssim en el mascle, més clar a la femella. Aquell té el bec de color groguenc intens; aquesta, gris marró. La merla és sedentària entre nosaltres. La seva carn és molt inferior a la del tord, encara que tampoc pot afirmar-se que sigui dolenta. La seva caça difereix poc de la del tord. Habita les vinyes i els tancats, mentre fa poc cas de les oliveres. En canvi, demostra molta afició pels fruits de la morera i del lligabosc.

Durant la dècada dels anys 70 encara era força abundant al nostre poble. De llavors ençà va començar a minvar la seva població, no quedant-ne cap en l'actualitat. Segons el meu parer, la causa d'aquesta disminució són els grans incendis forestals que hem patit, l'abandonament de les vinyes i la persecució massiva que va patir en escassejar el conill i la perdiu. Molts cops els caçadors joves, quan no sortíem amb la colla, ens dedicàvem a les merles; era una bona escola de tir, ja que el seu vol és molt ràpid i gairebé sempre entre branques i malesa. També es feien bons llaços esperant amagat als llocs on hi havia heura o arbres amb el seu fruit, ja que és un ocell que es torna boig per qualsevol fruit. No sé per què però si els fruits madurs són de color negre, li són molt més desitjables. Això ho havia comprovat quan a les vinyes hi havia ceps de raïm negre, era el que primer menjaven no fent-ne cas del blanc. A les vinyes que feien partió amb el bosc feien veritables destrosses deixant els ceps sense cap gra.

Al'hivern, quan els fruits escassejaven i el fred era intens, s'estaven als llocs humits entre les bardisses furgant per treure tota mena d'insectes i cucs que formen part de la seva dieta. Se'n caçaven gran quantitat amb

trampes metàl·liques anomenades ballestes i en alguns llocs costelles; l'esquer emprat generalment eren les formigues alades o els cucs. Actualment ha minvat tant la seva població que gairebé no se'n veu cap; no crec que tota la culpa la tinguin els caçadors, per moltes que es matessin sempre n'hi havia prou per a repoblar-se. El pitjor de tot han estat els incendis que, a part de matar-ne moltíssimes, han deixat grans zones de bosc sense menjar per a elles. On hi ha alguna merla a l'hivern és als jardins i arbres de les urbanitzacions, on els caçadors no les poden enxampar.

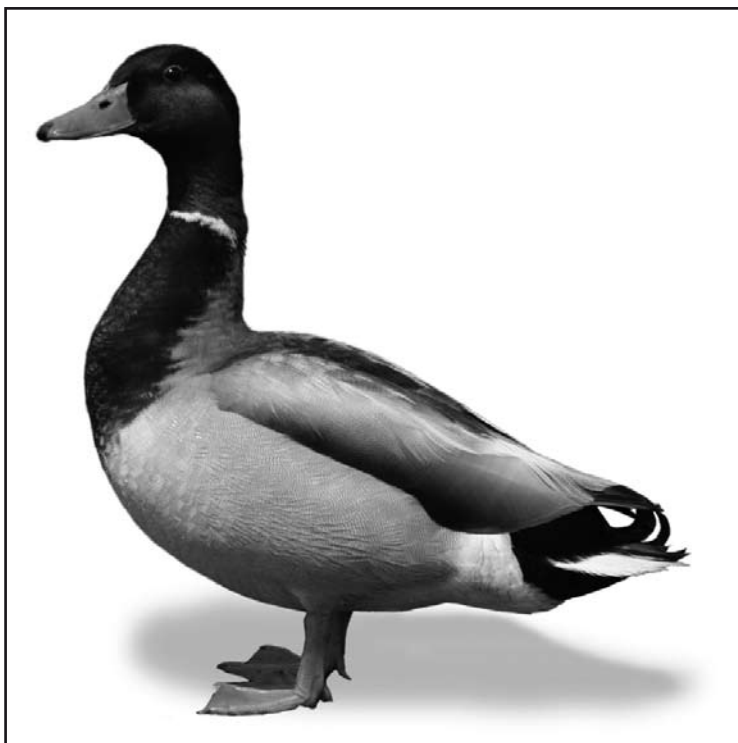
Estornells

Els estornells són considerats animals nocius per a l'agricultura, i en efecte ho són. On hi ha oliveres diuen que fan molt de mal, s'emporten molt de fruit a més del que es mengen al mateix lloc.

Aquí a Sant Fost no hi havia estornells autòctons, només venien a l'hivern estant-se uns dies i marxaven en grans bandades, tal com havien arribat. Ara se'n cacen pocs, la seva carn no crida molt l'atenció; a més, sempre estan entre la gent, entre els arbres i jardins de zones habitades on no es pot caçar. Han esdevingut sedentaris des de fa uns 30 anys; al anys 70 van començar a quedar-se unes parelles a la teulada de Can Torrens, i des d'aleshores cada vegada n'hi ha més. Com el seu menjar principal són les fruites no en deixen cap. En aquests moments de l'agost no deixen madurar ni una figa. A les grans ciutats causen un problema d'higiene; a l'hivern van a passar la nit als arbres dels carrers, on s'hi posen a milers, embrutant-t'ho tot amb els seus excrements. En alguns llocs han de fer servir coets i petards per intentar espantar-los, però són ocells que sempre estan a prop de les persones. Són molt prolífics, la seva població està en veritable expansió.

Ànecs i altres aus aquàtiques

Els caçadors del poble que no sortien a caçar fora tenien poques ocasions de veure un ànec. En venia algun a l'hivern, la quantitat la determinava el temps: si feia molt de fred amb una mica de neu i torb,

Ànec collverd. Actualment és l'espècie més freqüent a la conca del Besòs, on ha esdevingut sedentari i nidifica.

se'n quedava algun als racons del Besòs on hi havia aigua i malesa. Algun també es posava a descansar a les basses de reg dels horts, on se'n caçava algun a les séquies dels camps. No era pas una caça que es practiquéssim massa, no n'hi havia veritables aficionats ja que els de Sant Fost ens dedicàvem al conill i la perdiu. Si algun dia anàvem al pla amb l'escopeta era quelcom circumstancial, no pas per costum. [...]

Quan es mataren molts ànecs va ser l'any 1956 o 1957 quan el dia 2 de febrer va venir una onada de fred que va deixar tot Europa coberta de gel. Llavors com vam passar molts dies que no podíem treballar el camp,

ens vam dedicar a caçar al pla del Besòs. Hi havia tota mena d'aus aquàtiques i com que a la muntanya ja no s'hi podia caçar, tot els aficionats ens n'anàvem al pla, però hi havia terreny de sobres per a tothom. Llavors estava permès caçar tots els dies de la setmana, no hi havia restriccions: es podia començar dilluns i acabar diumenge. Els únics ànecs que jo he matat fou aquell any, tot i que és veritat que mai no he sortit a caçar aquesta espècie fora del terme de Sant Fost o Mollet.

Ara que ja gairebé no queden terrenys de regadiu a tota la conca del Besòs, alguns ànecs han criat en algun bassal i han esdevingut sedentaris, però algun caçador que ha mort algun d'aquests ànecs diu que no es poden menjar, que la seva carn només té gust de fang.

Oriol

De la mida d'una merla, és un ocell de pas quedant-ne algunes parelles que niuen als nostres boscos. És de color groc i negre molt viu. El seu aliment principal són les figues que troba des de molt lluny, fins i tot a les figueres dels patis de les cases. La seva carn és molt saborosa. Antigament es caçaven molt a la mitja veda, perquè aviat marxen cap al sud. Els caçadors els esperaven a l'aguait a les figueres que primer tenien el fruit madur. Actualment se'n veuen molt pocs, han disminuït al mateix ritme que els arbres fruiters. La seva manera de fer el niu és molt curiosa: generalment el fan penjat de les branques primes i extremes dels roures i arbres de ribera. Té forma de bossa penjada per cadascun dels seus extrems; l'herba i el palets que hi posen estan hàbilment teixits i semblen enganxats amb saliva. Estaven des de sempre protegits per la llei, però aquest detall no es tenia en compte.

Abellarol

No és ocell de caça, però si es posa a l'abast del caçador aquest no dubta a disparar-li, no per a menjar-se'l ja que la seva carn és incommestible; el que atrau és la bellesa dels seus colors. Si se'n caça un és per embalsamar-lo i tenir-lo d'adorn. S'anomena ocell de les tempestes perquè es

diu que sempre vola davant d'aquestes, a la fi de l'estiu i al principi de la tardor. Fa niu a galeries profundes que excava als vessants sorrencs dels rius. El seu menjar principal són les abelles i per això causa importants danys als ruscos; d'aquí li ve el nom. És animal protegit, la seva població està en ràpida regressió.

Garsa

Aquesta sí que és una au que s'adapta a tot i es menja tot el que troba, des de grans i fruites a cucs, insectes, petits animals rosegadors, cries d'ocell i tot el que troben als abocadors; fins i tot les he vistes menjar-se carn de qualsevol animal atropellat a la carretera. Habita el bosc, però no dubta a barrejar-se amb la gent, entrant a buscar menjar a tots els jardins i menjar de les persones, si els hi posen, engrunes de pa o gra a qualsevol lloc; causa moltes destrosses als camps de blat de moro. És una au odiada pels caçadors i pagesos; els primers pel mal que causa a les cries de la perdiu; els segons, pel mal que causa als camps, ja que arriben a menjar-se els pollets de les gallines a les cases de camp que els tenen lliures. Fan grans nius de troncs i fang als arbres més alts a les vores dels camps, fins i tot a les vores de les carreteres; no els importa ni el soroll ni el moviment. El ministeri d'Agricultura i els Consells Nacionals de Caça concedeixen permisos especials per organitzar batudes contra aquests còrvids. Es domestiquen fàcilment. La seva població roman estable.

Gaig

És un ocell de costums semblants a les garses, però el gaig no s'acosta tant a les zones habitades, menja gairebé el mateix; causa importants danys als fruiters i camps, fa niu solament als arbres del bosc. Té els colors del plomatge molt vius, predominant el blau. Se'ls dispara per inèrcia, ja que la seva carn és poc desitjable. En pocs anys el seu nombre ha decrescut molt, quedant-ne poques parelles. La causa principal d'aquest descens es pot atribuir als incendis forestals; aquests es produeixen a l'estiu quan tenen les cries petites, matant-los a tots en cas d'incendi. Era l'amic dels

furtius, ja que quan veu algú, comença a emetre uns crits que se senten des de molt lluny; d'aquesta manera el qui estava amagat a l'aguait s'as-sabentava si venia algú i per on venia.

Capellina (fredeluga)

Acostuma a venir en grans bandades durant l'hivern; és una au de pas que només roman uns dies aquí parant-se als camps acabats de llaurar del pla de Mollet, Martorelles i Sant Fost. És un animal molt desconfiat: quan estaven aturats en un camp era molt difícil que es possessin a l'abast de les escopetes; sempre n'hi havia alguna de sentinella i al més mínim senyal de perill emetia un crit agut i totes aixecaven el vol. Quan vola sembla grossa però no té més carn que un colom i molt poc preuada per la seva duresa. Fa molts anys que no n'he vist cap.

Guatlla malesa

Aquest curiós ocell se s'assembla a la guatlla però és molt més gros, amb les potes i les ales més llargues. Apareixia gairebé sempre al mes de setembre venint de la banda de mar, Itàlia o França, arribant gairebé sempre amb les primeres tempestes a la fi de l'estiu. Era una peça molt valorada per la seva carn, que era riquíssima. Fa molts anys que no sé que a Sant Fost se n'hagi caçat cap. Sembla com si s'hagués extingit.

Faisà comú

El faisà és l'au de caça per excel·lència en altres països. Els que aquí es cacen han estat deixats anar pocs dies abans i han estat criats en captivitat. La seva població és molt inestable; no és autòctona i quan acaba la temporada de caça no en queda cap. En haver estat criats en captivitat es deixen matar molt fàcilment. Es cria molt bé en estat salvatge a França i Alemanya igual que a l'antiga Txecoslovàquia i Polònia. La seva carn és molt preuada.